

τῆς κομψῆς Ἀγγλίδος εἰς τοὺς κήπους, διὰ νὰ ἴδωμεν καὶ τὰς ἀμάξας διαδαινούσας, Καὶ δένδρα μὲν νύραμεν, ἀλλ' ἀμάξας οὐχί.

Κακὸν ὅμως δὲν εἶνε νὰ βλέπῃ τις δένδρα· ἐστάθημεν λοιπὸν καὶ ἐβλέπομεν τὰ δένδρα.

Μετὰ ταῦτα εἰσῆλθομεν εἰς τὰς ὁδοὺς νὰ ἴδωμεν ἂν ᾦσαν ἀνοικτὰ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα· ἀλλὰ δὲν ᾦσαν ἀνοικτὰ. Ὁ δὲ φίλος μου ἐσημείωσεν ἐν τῷ σημειωματαρίῳ του «Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχουσι δημόσια κτίρια, τὰ ὅποια οὐδεὶς δύναται νὰ ἐπισκεφθῇ, ἐμπορικὰ καταστήματα τὰ ὅποια πάντοτε εἶνε κλειστά.»

— Καλέ, μήπως ὄνειρευόμεθα; εἶπον.

— Τὰ ὄνειρα δὲν διαρκοῦσι τόσον πολὺ, ἀνεφώνησεν ὁ φίλος μου ἀπελπὺς.

— Πῶς! ὑπέλαβον ἐγώ, πολλάκις διαρκοῦσι καὶ πολὺ· τὰ ὄνειρα δὲν ἔχουν κανόνας.

Ὁ Δάντης εἶπεν ὅτι ἐξύπνησε μόνον κατὰ τὸ τριακοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του *nel mezzo del camin di nostra vita*, «ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ τοῦ βίου του» μέχρι ἐκείνης τῆς στιγμῆς τὰ πάντα ᾦσαν δι' αὐτὸν ὄνειρον. Ὁ δὲ Βολταίρος διηγεῖται ὅτι εἶδε καθ' ὕπνου τὸ Β' ἥμισυ τῆς Ἑρριτιάδος.

Ἐν τούτοις ἡ ἐσπέρα προώδευε.

Ἀπελπισθέντες διευθύνθημεν εἰς τὸ θέατρον.

Ἀς λάβωμεν θέσιν ἐν τῇ πλατείᾳ, μοι εἶπεν ὁ φίλος μου. Θὰ σπουδάσωμεν ἐκ τοῦ πλησίου τὰ ἦθη τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ.

Καὶ ἐστάθημεν περιμένοντες νὰ ἀνοίξῃ ἡ θύρα· ἀλλ' ἡ θύρα ἔμενε κλειστή.

Περιμείναμεν μίαν ὥραν, δύο ἰσως. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαίνετο. Ἀνέβην ἐπὶ τινος ὑψώματος νὰ ἴδω ἂν ἔρχονται θεαταί. Ἀλλὰ ψυχὴ δὲν ἐφαίνετο.

— Βλέπετε τίποτε; λέγει πρὸς με ὁ φίλος μου γελῶν.

— Τίποτε! ἀπεκρίθην.

Καὶ ἐπειδὴ τέλος πάντων ἐφάνη ὅτι τὸ θέατρον δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ ἀνοίξῃ, ὁ φίλος μου ἐσημείωσε τὰ ἑξῆς. «Ἐν Λονδίῳ ὑπάρχουσι θέατρα, ἀλλ' εἶνε πάντοτε κλειστά!»

Ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μας, πάντοτε κατὰ τὰς ὁδηγίας τὰς ὁποίας εἰχομεν λάβῃ.

Διὰ νὰ διασκεδάσω, εὐθὺς ὡς ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐζήτησα μίαν ἐφημερίδα. Μοι ἔφερον μίαν χθεσινὴν, δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη.

Γράψον, εἶπον πρὸς τὸν φίλον μου «Ἐν Ἀγγλίᾳ αἱ ἐφημερίδες ἐκδίδονται τὴν προτεραίαν.»

Ὡστε τίποτε δὲν εἰχομεν ἐν Λονδίῳ καὶ διὰ τοῦτο ἤμεθα ἐν μεγίστῃ ἀθυμίᾳ!

— Ἀς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Βουλὸν, μοι εἶπεν ὁ φίλος μου, νὰ διηγηθῶμεν εἰς τὴν κομψὴν Ἀγγλίδα μας τί εἶδομεν ἐν Λονδίῳ.

Τὸ ἀτμόπλοον ἀπέπλεε τὴν ἐπιούσαν περὶ ὥραν 5 π. μ.

Συνεσκευάσθημεν, ἐπίομεν ὀλίγον τέϊον καὶ ἐπelaγιάσαμεν.

Τὴν ἐπιούσαν ἐπίομεν πάλιν τέϊον καὶ ἐπεδιδάσθημεν εἰς τὸ ἀτμόπλοον.

Ἐφθάσαμεν εἰς Βουλὸν καὶ πάλιν ἐπίομεν τέϊον. Ἡ κομψὴ Ἀγγλὶς μας ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ καὶ ἐπὶ καὶ αὐτὴ τέϊον ὅπως ἡμεῖς.

— Λοιπὸν, μὰς ἠρώτησε μετὰ ὑπερηφάνιας, τί καλὰ μας φέρετε ἀπὸ τὸ Λονδίνον;

Τότε ὁ φίλος μου εἰς ἀπάντησιν ἀνεγνώσεν εἰς αὐτὴν ὅσα εἶχε γράψῃ ἐν τῷ σημειωματαρίῳ του.

Ἡ Ἀγγλὶς ἠρώτησε:

— Τί ἡμέρα εἶνε σήμερον;

Ὁ φίλος μου εἶχε ἀποσπασθῇ.

— Εἶνε δευτέρα, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης.

— Δευτέρα!!!, ἀνεφώνησεν ἡ κομψὴ Ἀγγλὶς, δευτέρα!!!...

Καὶ ἤρχισε νὰ γελά, καὶ τόσον πολὺ, ὥστε καὶ ὁ φίλος μου καὶ ἐγὼ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ μὴ γελάσωμεν, καὶ τοι ἐφαίνετο ὅτι ἐγέλα ἔνεκα ἡμῶν.

— Ἀλλὰ διατί γελῶμεν; με ἠρώτησεν ὁ φίλος μου.

— Ἀγνοῶ, ἀπεκρίθην.

— Μὰ διατί γελῶμεν; ἠρώτησεν ὁ φίλος μου τὴν κομψὴν Ἀγγλίδα.

Ἀλλ' αὐτὴ ἐξηκολούθει γελῶσα. Ὅτε δὲ ἐπαυσεν, εἶπε πρὸς ἡμᾶς:

— Ἐπήγατε εἰς τὸ Λονδίνον Κυριακὴν. Τὴν Κυριακὴν ἐν Λονδίῳ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ Ἀγγλίᾳ, τὰ πάντα εἶνε κλειστά, ἐκτὸς τῶν ἐκκλήσιων. Δὲν νύρατε νωπὸν ἄρτον, διότι τὴν Κυριακὴν οἱ κλιδανοὶ δὲν ἐργάζονται, τὰς ὁδοὺς νύρατε ἐρήμους, διότι τὴν Κυριακὴν ἐκτὸς μόνον τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας, πάντες οἱ Ἀγγλοὶ μένουσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν ἀναγινώσκοντες τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Τὴν Κυριακὴν τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα εἶνε κλειστά, τὴν Κυριακὴν, ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐργάζεται, δὲν ὑπάρχουν ἐφημερίδες τῆς ἡμέρας.

— Ἀλλὰ, ἠρώτησεν ὁ φίλος μου, μήπως τὴν Κυριακὴν βραδύνουν νὰ ἀνοίξουν τὰς θύρας ὅταν τις κρούῃ, καὶ ἀφ' οὗ ἀνοίξουν, μόνον τὰς Κυριακάς δὲν σὰς ἀφίνουν νὰ εἰσέλθετε;

— Καὶ πῶς ἐκρούσατε τὴν θύραν; ἠρώτησεν ἡ κομψὴ Ἀγγλὶς.

— Ἐκρούσαμεν ὅπως κρούει πᾶς καλῶς ἀνατεθραμμένος, ἐκρούσαμεν ἐλαφρὰ καὶ ἀπαξ.

— Ἀπαξ μόνον; καὶ ἐλαφρὰ; εἶπεν ἡ κομψὴ Ἀγγλὶς μειδιῶσα. Σὰς ἐξέλαβον ὡς ὑπηρέτας! Ἐν Ἀγγλίᾳ μόνον οἱ ὑπηρέται κρούουσι δι' ἐνὸς κτυπήματος. Ὁ εὐγενὴς κρούει ἐπτὰ καὶ ὀκτὼ φοράς. Τέλος πάντων ὁδὸν εἶνέ τις εὐγενέστερος τόσον δυνατότερα καὶ ἐπανελημμένως κρούει τὴν θύραν. Εἰς Λονδίνον, κύριοί μου, πρέπει νὰ ὑπάγῃ τις τὸ μέσον τῆς ἐβδομάδος. Δὲν τὸ εἶδετε τὸ Λονδίνον; ὥστε καλὰ θὰ κάμετε νὰ ἐπανέλθετε πάλιν.

— Ὅχι, ὄχι! εἶπεν ὁ φίλος μου· ἂν ἐπανέλθω εἰς Λονδίνον θὰ προσθέσω ἐν ἑτὶ κεφάλαιον εἰς τὴν «Ἀνατομικὴν τῆς μελαγχολίας» τοῦ συμπολίτου σας ἱατροῦ Βοῦρτον.

Καὶ λαβὼν τὸ σημειωματάριόν του προσέθηκε: «Ὅσα εἶπον περὶ τοῦ Λονδίνου εἶνε ἀληθῆ, ἀληθεστάτα... ἀλλὰ μίαν

μόνον ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, τὴν Κυριακὴν».

(Alfred de Musset)

Θ. Ζ. Ζωγράφος

ΤΟ ΕΜΜΟΡΦΟΤΕΡΟ ΠΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἀς τιναχθῇ κι' ἄς ἀφρίσῃ ἀποκάτου ἀπ' τὴν καρὲν ἡ θάλασσα! Τὸ τρελὸν τὸ καράδι πηδάει, ἀπὸ κύμα σὲ κύμα. Ὁ καπετάνιος, προσεκτικὸς στῆς ἐτοιμασίαις τοῦ ταξειδιοῦ, προστάζει τοὺς σιωπηλοὺς καὶ πρόθυμους ναῦταις.

Οἱ ταξειδιῶται τραγουδοῦν.

Ὁ πιὸ νεὸς ἀπ' ὅλους, ἐπῆρε ἓνα κιουπάκι, γεμάτο ἀπὸ παλὸν καὶ καλὸ κρασί, τὸ σήκωσε, τὸ ἀκούμπησε ἀπάνου στὸν μπράγκο. Καὶ κάθε ἓνας ἀπ' τοὺς ταξειδιῶταις, πίνει μετὰ τὴν σειρά του τὸ ποτηράκι του, ἀφοῦ προηγήτ' ἀποκριθῇ μ' ἓνα στίχο ποῦ τὸν παίρνει ὁ ἀνεμος, στὴν ἐρώτησι ποῦ τοῦ κάνουν, ὅλων τῶν ταξειδιωτῶν ἡ φωνὴς τριγύρω:

«Στὸ Θεό σου, πές μας, τί εἶνε τὸ ἐμμορφότερο πρᾶγμα στὸν κόσμῳ;»

Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται τὸ καράδι, καὶ ποῦ πάει τάχα;

Τί μὰς μέλει; Τοῦ πιθαριοῦ του τὸ κρασί εἶνε γερό.

«Στὸ Θεό σου, πές μας, τί εἶνε τὸ ἐμμορφότερο πρᾶγμα στὸν κόσμῳ;»

— Τὸ ἐμμορφότερο πρᾶγμα στὸν κόσμῳ εἶνε ἡ ἀγάπη μου, λέει ἓνας σπουδαστής, ἴσα με εἰκοσὶ χρόνων. Ὁ ἔρωτας εἶνε ἡ μόνη εὐτυχία.

— Ἡ εὐτυχία εἶνε εἰς τὸν πόλεμο, πετάεται ἓνας στρατιώτης. Τὸ ἐμμορφότερο πρᾶγμα στὸν κόσμῳ, εἶν' ἓνας καυδάλανος, ποῦ χύνεται, μετὰ τὸ σπαθὶ εἰς τὸ χέρι.

— Ὅσο ἔχω γὰρ μιὰ κασσίτσα γεμάτη καὶ καλὰ φυλαγμένη!... λέει ὁ φιλάργυρος.

Καὶ ὁ γεωργὸς ἀπαντᾷ: — Εἶν' ἄλλο τίποτα ἐμμορφότερο, ἀπὸ ἓνα χωράφι, χρυσωμένο ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη μετὰ στάχνα;...

Ἀλλὰ ὁ ποιητής, ὀρθωμένος: — Μετὰ τὴν δάφνην ἡ Ἐμμορφία στεφανώνεται. Τί ὠραιότερο ἀπ' τὴν δάφνην; Μὰ τὸν Ἀπόλλωνα! Ποῦ ἀκούστηκε πῶς ἡ εὐτυχία βρίσκειτ' ἄλλοῦ παρὰ εἰς τὴν σκέψιν;...

Μὰ ὁ μουσικὸς, τὴν ἴδια τὴν ὥρα: — Τί τὴ θέλεις τὴ σκέψιν; Ἐννοιωσες ποτέ σου τί λέει τ' ἀνδρὶν; Τ' ἀκοῖς μοναχὰ, κι' αὐτὸ φτάνει.

Καὶ ὁ ζωγράφος, μετὰ πείσμα: — Ἡ Ἐμμορφία δὲ βρίσκεται σὲ ἥχους καὶ λόγια. Ἡ Ἐμμορφία εἶνε εἰκόνα.

Μὰ κι' ὁ φιλόσοφος, ἀγριεμένος: — Τί λέτε; τοὺς κραίνει. Ἡ Ἐμμορφία εἶνε ἡ Ἀλήθεια.

— Εἶνε ἡ Ἐπιτυχία! φωνάζει με χειρονομίας ἓνας πολιτευόμενος, ποῦ πῆγαίνε στὴν πατρίδα του νὰ βάλλῃ κάλπην.

— Μωρὲ καλὰ λές!, τοῦ κάνει ἀμέσως ὁ τυχοδιώκτης ἡ Ἐμμορφία εἶνε μιὰ νταρνάνα, μετὰ ὅξω τὰ στήθια, ποῦ κρατᾷ τὰ χαρτιά τοῦ τυχεροῦ τζογαδόρου.

— Ὡ!, μουρμουρίζει σιγὰ-σιγὰ κ' ἓνας ἔμπορος, τί δόχημα ποῦ εἶνε νὰ παίζῃς! Νὰ λογαριάζῃς, μάλιστα, νὰ πρᾶγμα!

Μὰ κ' ἓνας παππᾶς, κἀνοντας τὸ σταυ-

ρό του: — Ὁ ἀδελφοί μου, τί καλλίτερο ἀπ' τὴν πίστι, τί ὠμμορφότερο ἀπ' τὴν προσευχὴ; ...

Ἀλλά, ἔξαφνα: — Κατάρτα! ἐμοῦγγριδεν ὁ καπετάνιος, καὶ οἱ τραγουδιστάδες σιωπῆσαν ἀμέσως τρομαγμένοι. Κατάρτα!... Σκάστε, νὰ πάρ' ὁ διάολος!... Σφίχτε τὸ πανί!...

Γιατί ἡ θάλασσα εἶχεν ἀγριέσῃ, καὶ γιὰ τὸ ναυτικό, ἡ Ἐμμορφία γελάει στοῦ καραβιοῦ τοῦ τὴν πρύμν, ὅταν, ὅστερ' ἀπ' τὴν καταιγίδα, μπαίνειν καμαρωτὸ στο λιμάνι.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ παρέα χαρούμενα σκυλόψαρα, ἀκολουθοῦσαν τ' αὐτάκι ποῦ χάραζε στὰ κύματα τὸ πλοῖο, κ' ἐκουδέντιαζαν, κ' ἔλεγαν ἀναμεταξύ τους:

— Τὸ ὠμμορφότερο πρᾶγμα στὸν κόσμῳ, εἶνε ἓνα καρδί, ποῦ πάει νὰ βουλιάξῃ στο φῶντο, γεμάτο ἀπὸ ταξειδιώταις!

(Μίμησις τοῦ Γκαθαρι).

M*

ΕΙΚΟΝΕΣ

Αὐτοκράτειρα Φρειδερίκου

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν φιλοξενεῖ ἡ πρωτεύουσα τὴν σεπτὴν μητέρα τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας, ἀγαπητῆς συζύγου τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου. Ἡ εὐτυχὴς μάμμη ἤλθε νὰ καμαρώσῃ τὸν ἑγγονὸν τῆς καὶ τὴν προσφιλεῖ κόρην τῆς, μητέρα ἤδη γενομένην, καὶ νὰ δώσῃ ἐκ τοῦ πλοσίου τὴν ἐγκάρδιον εὐχὴν τῆς.

Διονύσιος Ε'

Ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Διονύσιος ὁ Ε' ὑπέβαλεν εἰς τὴν Πύλν τὴν ἀπὸ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου παραίτησίν του μετὰ διαμαρτυρίας ἐντόνου κατὰ τῶν καταπατουμένων ἐθνικῶν δικαιωμάτων, διὰ τῆς παραχωρήσεως τῶν βουλγαρικῶν βερατίων.

Διονύσιος ὁ Ε' ἐγεννήθη τὴν 22 Μαρτίου 1820 ἐν Ἀδριανουπόλει. Ἀποπερατώσας τὰς σπουδὰς του ἐν ἡλικίᾳ 19 ἐτῶν ἐδίδαξεν ὡς ἐλληνοδιδάσκαλος ἐν Τεσσαράκοντα Ἐκκλησίας ἐπὶ ὀκτῶ ἐτη. Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1849 ἐχειροτονήθη διάκονος· διελθὼν δὲ πάντας τοὺς ἐν τοῖς πατριαρχείοις βαθμοὺς τοῦ Τριτεύοντος, Δευτερεύοντος, Ἀρχιεπισκόπου καὶ Πρωτοσύγκελλου, ἐχειροτονήθη τὸν Ἰούλιον τοῦ 1858 μητροπολίτης Κρήτης, ποιμένας αὐτὴν ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην, καὶ μετὰ ταῦτα διευμοτείχου ἐπὶ πενταετίαν. Ἐκεῖθεν προεβιβάσθη εἰς Ἀδριανούπολιν μείνας ἐπτὰ ἐτη, ἐνθα τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1879 ὑπὸ Βουλγάρων κακῶθεις καὶ αἰκισθεῖς καὶ ἀνὰ τὰς ἀγίας θυρόμενος ὑπ' αὐτῶν, μόλις καὶ μετὰ βίας ἐσώθη ὑπὸ ἀξιωματικοῦ Ῥώσου λιπόθυμος καὶ ἡμιθανής. Μετετέθη ἔπειτα εἰς Νίκαιαν καὶ ἐκ δευτέρου εἰς Ἀδριανούπολιν, ὁπόθεν μετέβη εἰς Ἰωνσταντινούπολιν, ἐκλεχθεὶς οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τῇ 23 Ἰανουαρίου 1889 ἄγων τὸ 67 ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Τὰ ἐν τῇ Ἀργεντίνῃ

Αἱ δημοκρατίαι τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς εἶνε κατ' ἀρχὴν λίαν πολυτάραχοι συνήθως, μεταξὺ δ' αὐτῶν διακρίνεται καὶ ἡ Ἀργεντίνη. Ἀφ' ἱκανοῦ ὁμῶς χρόνου εἶχε κατορθώσῃ ν' ἀπολαύσῃ σχετικῆς τινος ἡσυχίας ὑπὸ τὴν στυδερὰν χεῖρα τοῦ προέδρου Σέλμαν, διοικοῦντος αὐτὴν πρὸ πολλοῦ. Δυστυχῶς, ἡ πολιτικὴ τοῦ ἀνδρός τούτου, καὶ ἰδίως ἡ οἰκονομικὴ, δὲν φαίνεται νὰ ἄγῃ κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν εὐημερίαν, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸν τόπον, καὶ διὰ τοῦτο ἐπανάστασις ἰσχυρά ἐξεργάσθη τελευταῖον, καθήρεσε τὸν Σέλμαν, συνέλαβε τὸν ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν, ἀνεκέρυξε πρόεδρον τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἀρέν, κατέλαβε τὸν στόλον καὶ προὐκάλεσεν αἱματηρὰς συγκρούσεις. Ἀλλ' ὁ πολυμήχανος Σέλμαν κατ' ὀρθῶς νὰ ἐξεγείρῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὰς ἐπαρχίας, κατέστησε προδωρινὸν πρόεδρον τὸν ἀντιπρόεδρον Πελλεγγρίνν, ἐνίκησε τοὺς ἀντάρτας καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν πρωτεύουσαν Βουένος-Ἀῖρες ἀνέλαβε πάλιν τὴν ἀρχὴν, κατατομῶν καὶ τουφεκίζων τοὺς ἐχθροὺς του. Κατὰ τὰ νεώτερα δὲ τηλεγραφήματα, διὰ νὰ κατευνάσῃ φαίνεται τὰ πνεύματα, μετὰ τὴν καταστολὴν τῆς στάσεως, ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του, ἀλλ' ἡ Γερουσία δὲν τὴν ἐδέχθη. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὑπέβαλεν ὀριστικῶς αὐτὴν, ἔγινε δεκτὴ τὴν φορὰν αὐτὴν, καὶ πρόεδρος ἀνεκέρυχθη ὁ Πελλεγγρίνης. Τοῦ Σέλμαν τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν ἐν τῷ φύλλῳ.

Ἀμφιθέατρον Πομπηζας

Ὑπεράνω τοῦ ὠραίου κόλπου τῆς Νεαπόλεως κεῖται, ὡς γνωστόν, τὸ ἡφαίστειον ὄρος Βεσούβιος. Πᾶς τις ἀκούων τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐνθυμεῖται αὐτομάτως τὴν φοδερὰν αὐτοῦ ἐκρηγνῖν ἥτις ἐγένετο τῇ 23 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 79 μ. Χ. Ἡ ἐκρηγνῖς δὲ αὕτη κατέστη περιδόντος, διότι τρεῖς πόλεις κατεχώσθησαν ὑπὸ τῆς τέφρας τῆς ἐκ τοῦ ἡφαίστειου ἐκσφενδονιζομένης ἡ Σταδία, ἡ Πομπηία καὶ τὸ Ἡράκλειον. Τὴν ἀποφράδα ἐκείνην ἡμέραν ἦτο ἕνεκα τῆς ἐορτῆς πλῆρες τὸ ἀμφιθέατρον, ὅπερ παρευθὺς ἐκένωθη μετὰ μεγάλης, ὡς εἰκός, ἀταξίας καὶ σπαρακτικῶν κραυγῶν, ὅσοι δὲ κατέφυγον ὑπὸ τὰς στοὰς τοῦ ἀμφιθέατρον κατεκαλύφθησαν ὑπὸ τῆς τέφρας καὶ ἀπέθανον. Περί τὰ τέλη τῆς 19' ἑκατονταετηρίδος ἐγένοντο ἀνασκαφαὶ αἰτίνες ἐξακοσίουθούσιν ἐτι καὶ ἀπεκαλύφθη τὸ πλεῖστον τῆς Πομπηίας. Παραλείποντες οἶαν δὴποτε περὶ Πομπηίας διήγησιν, διότι τὰ κατ' αὐτὴν εἶνε γνωστότατα ἐκ τῆς ἱστορίας, δημοσιεύομεν μόνον τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνασκαφέντος ἀμφιθέατρον, ὅπερ ἔγινε θέατρον σπαρακτικωτάτων σκηνῶν.

Ἀγγελικοῦλα

Οὕτως ἠθέλησεν ὁ καλλιτέχνης νὰ ὀνομάσῃ τὴν ἀγγελόμορφον ὄντως ταύτην εἰκόνα. Ἡ καλλονὴ τῆς σοφῆς πῶς νεανίδος εἶνε ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἵνα κατανοήσῃ τις καὶ ἐκτιμήσῃ, πρέπει ἐπὶ

ὥραν πολλὰ νὰ παρατηρῇ μετὰ προσοχῆς, ἡ δὲ προσοχὴ τοῦ αὐτὴ θὰ ἀνταμειφθῇ διὰ τοῦ εὐαρέστου καὶ εὐφροσύνου συναισθήματος, ὅπερ θὰ παρακολουθήσῃ τὸν ἐκ τῆς θέας αὐτῆς θαυμασμὸν τοῦ φιλοκάλου θεατοῦ. Τὰ πάντα ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ἀγγελικοῦλας λαλοῦσι καὶ ἐκφράζουσι βάθος χαρακτῆρος οὐχὶ ἐπιπολαίου καὶ παιγνιώδους, ἀλλὰ ἐμβριθοῦς καὶ ἐμπνέοντος ἀγάπην ἅμα καὶ σεβασμὸν.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΔΙΚΗ ΖΗΛΕΙΑ

Τοῦ προσώπου σου τὰ κάλλη
Νὰ μοῦ δόσης ἀπὸ τὸ νοῦ
Ὅμορφιά δὲν βρίσκεις ἄλλη
Εἰς τὴν πλάσιν τοῦ Θεοῦ.

Τρέμει, ἀλήθεια, τὸν Ἀπρίλι
Ἡ καρδίά μου ἀπὸ χαρὰ,
Ὅταν βλέπω ἓνα γιοφύλλι,
Ἐνα ρόδο, μιὰ μοσκιά.

Βρίσκω ναί, θλιμμένη χάρι
Κ' ἓνα μάζεμμα κρυφὸ
Εἰς τὸ κάτασπρο φεγγάρι
Στὸν ὠραῖον αὐγερινό.

Μὲν ἀγάπη μου, στοχάσου
Ποῦ μοῦ διόχνει ὁ λογισμός,
Ἐναν ἴσκιον τὸ ὁμορφιάς σου
Στὰ λουλούδια καὶ στὸ φῶς.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Ἀχ! τὸ θεόρατο βουνὸ
Γιατί δὲν χαμηλόνει;
Χριστέ μου, ἀν ἦνε βολετὸ
Νὰ δώσω μιὰ νὰ τὸ διαβῶ
Σὰν ἓνα χελιδόνι.

Ὁραῖα τῆς Ἀνοιξὶς πουλιά
Γιὰ πέρα μισεμένα,
Δανειστάτε μου τὰ φτερά,
Καὶ νέα λαλήματα γλυκὰ
Θὰ μάθετε ἀπὸ μένα.

Ὡ, ναί! τερπνότατη φωνὴ
Σὰς ἔδωκεν ἡ φύσις,
Καὶ μὲ τὰ μάγια τῆς αὐτῆ
Θάχῃ τὴ χάριν κάθε αὐγῇ
Τὸ φῶς μου νὰ ξυπνήσῃ.

Ἐγὼ — καὶ ἂν πλέκω τεχνικὰ
Τοῦ τραγουδιοῦ τὸ στίχο —
Πέρα δὲ τοῦτη τὴν ἐρημίᾳ
Ξυπνῶ τριγύρω μοναχὰ
Τοῦ λαγκαδιοῦ τὸν ἦχο...

Γεράσιμος Μαρκοράς

(Ἐκ τῶν ἀρτίως ἐκδιδόντων ποιητικῶν ἔργων).

Ἡ βελόνη εἶνε τὸ ὄπλον τῆς γυναικός,
τὸ μόνον ὄπλον ὅπερ διορθώνει καὶ συν-
εώνει τὰ διεστώτα.

Ἀνὴρ ὑπάρχει σχεδὸν ὠραιότερα ὑπερ-
βολὴ παρὰ τὴν τῆς εὐγνωμοσύνης.